

ת"פ 22881/11/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 18-11-22881 מדינת ישראל נ' פלוני (עוצר)

לפני כבוד השופט שמאן בקר
פלוני
ה המבקש:
 נגד

מדינת ישראל המשיבה:

ה המבקש על ידי ב"כ עו"ד מatan פרידמן

המשיבה על ידי ב"כ עו"ד צוריאל שגב

ה כל טה

בקשה לקבלת פיצוי בגין מעצר של מי שזכה בדיון לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: הבקשה ו- חוק העונשין, בהתאם).

1. ביום 11.11.2018 הוגש כתוב אישום נגד המבקש במסגרתו יווכסה לו עבירה של איוםים לפי סעיף 192 לחוק
עמוד 1

העונשי.

על פי עובדות כתוב האישום, ביום 04:35 ב�עה 6.11.2018 לערך, התקשר המבוקש לעמota עיר", ושותח עם מתנדב מטעם.

במהלך השיחה מסר המבוקש למתנדב שהוא הגיע להחלטה נחושה "לגמר" את גירושתו, ולשם כך "שותח עם ערביים רציניים שיכולים לבצע את העבודה מאוחר ואין לו מה להפסיק", ועוד הוסיף כי - "היה אדם נורמלי אף כיום הוא פרופסור לפשע".

2. המבוקש נעצר למחರת, ביום 7.11.2018, לצרכי חקירה, עד ליום 11.11.2018, אז הוגש נגדו כתוב האישום; בהמשך, ביום 30.1.2019 נעצר המבוקש עד תום ההליכים.

3. ביום 5.12.2018 כפר המבוקש באשמו וטען כי הוא לא איים, אלא סיפר את "מה שעלה ליבו" ומעבר לכך הוסיף גם כי "המלחים הכתובותפה לא נאמרו"

4. לאחר ניהול המשפט זוכה המבוקש, ביום 31.3.2019, מהמיוחס לו בכתב האישום (הכרעת הדין המשלים נתנה ביום 31.4.2019).

5. ביום 30.10.2019 הוגשה התביעה דנא; על פי האמור בה - "התובע הסביר יכול היה להבין بكلות יחסית את נסיבות התיק... ולהבין שהיסוד הנפשי איננו מתקיים בתיק דן..."; עוד נכתב בבקשתה, בין היתר, כי: "התביעה התנהלה בחוסר תום לב... התעקשות התביעה להגשת כתב האישום ומעצרו של הנאשם עם תום ההליכים אינה סבירה ואפילו ניתן לומר בזהירות הנדרשת לא פחות משערורייתית".

6. ביום 9.12.2019 התביעה הגישה את תגובתה לבקשת המבוקש; התביעה טענה, בין היתר, כי תשובתו של המבוקש לכתב האישום יוצרה "פער עובדתי" שדרש ליבון, וממילא ההגנה לא טענה, אלא רק ב"שלב מתקדם" כי המבוקש נעדר יסוד נפשי. התובע הדגיש עוד, כי הראיות והנסיבות שהיו בפני התביעה בזמן הגשת כתב האישום הצדיקו את הגשתו.

7. ביום 29.12.2019 הוגשה תגובה המבוקש, וביום 27.5.2020 התקיים דיון בבקשת המבוקש, במסגרתו חזרו הצדדים על עיקר עמדתם והשלימו קמעה בעל פה; המבוקש מסר באותו דיון כי מעצרו החמיר את מצבו הבריאותי, שמלילא אינו תקין.

8. לאחר שבחנתי את התביעה, את הנסיבות הרלוונטיות, ושמעתה את הצדדים ואת המבוקש עצמו, באתי לכל מסקנה כי דינה של התביעה להידוחות.

9. סעיף 80 (א) לחוק העונשין קובע כך:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מסרו בשל האשמה שמננה זוכה... בסכום שיראה לבית המשפט...".

10. בית המשפט העליון התייחס במסגרת ע"פ 853/19 מ"ר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 7.11.2019) לעילות המצוות עליל, כר[1]:

"העליה הראשונה: 'אין יסוד להאשמה' - במסגרת העילה הראשונה נקבע כי יש לבחון באופן אובייקטיבי האם התשתית הראייתית שהונחה בפני התביעה הקימה 'סיכוי סביר להרשעה', כלומר האם 'תובע סביר וזהיר היה מגיע למסקנה שיש מקום להגשת כתב אישום' (ראו: עניין כהן, בפסקה 12). הרף שקבעה ההחלטה לבחן זה הוא מחמיר, כך **שיידרש להוכיח כי כתב האישום הוגש ללא בסיס, כלומר בשל זדון, חוסר תומם לב, רשלנות חמורה או אי-סבירות מהותית ובולטת** ... מطبع הדברים, ניתן לצפות כי הנסיבות החמורות שעליהם נסבה עליה זו אין צפויות להיות שכיחות..."

העליה השנייה: 'נסיבות אחרות המצדיקות זאת' - עניינה של העילה השנייה הוא עול שנגרם לנאשם שזכה, הגם שמלכתהילה היה יסוד להגשת כתב אישום נגדו. בעיקר של דבר, השיקולים הרלוונטיים לעילה זו הם בעיקר **הນזקים שנגרמו לנאשם והיקף הפגיעה בזכויותיו החוקתיות**... בהקשר זה הבהיר כי העילה נסחה באופן עמוס במתכוון, על מנת להקנות לבית המשפט שיקול דעת רחב בגין הנסיבות שעשוית לבוא בפני...".

אין עליה לפיצוי המבוקש

11. ראשית, אין מדובר במקרה דנא על אדם ללא רебב שהתקשר למועד ערך' בבקשתה לעזרה, והמשטרה ככה סתם, Out of the blue, החלטה לחוקה ולהעמידו לדין.

ادرבא: המבוקש היה בעל עבר פלילי רלוונטי בעבירות איומים והטרדה, ולא סתם איומים והטרדה - אלא לפני אותה גורשה ממש שנזכרה בדברים המאיימים לכואלה שאמר למתנדב ערך', כאמור בכתב האישום. יתרה מזו: המבוקש ריצה מסר בפועל בגין מעשיו אלה, והוא השחרר מבית הסוהר רק חודש טרם השיחה למועד ערך', שהוא במועד כתוב האישום.

בנוסף, נגד המבוקש היה תלוי ועומד מסר על תנאי בגין העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כתוצאה ממעוישי כלפי גורשתו.

12. טרם הגשת כתב האישום עמדו, איפוא, לנגד עיני התביעה, בין היתר, עboro הפלילי של המבוקש (החשוד), יחד עם

עדות המתנדב שמספר אודוטה ה"איומים" ששמע, לשיטתו.

פישטא, כי הגשת כתב אישום בנסיבות אלה היא סבירה בהחלט.

13. שנית, על מנת לברר את שאלת אשמתו של המבוקש, התחייב שמייעת ראיות; הטענה לא יכולה לקבוע מראש וטרם ניהול המשפט, כי המבוקש נעדר יסוד נפשי, כפי שנקבע בהכרעת הדין, או אף כי קיימם ספק בהתקיים היסודות הנפשיים הללו.

הכרעת הדין המזוכה הتبessa, בין היתר, על נסיבות שייחתו של המבוקש עם המתנדב, نتيוח תוכן השיחה (כפי שעלה מעדותו של המתנדב), עיתוי ה"יום" במהלך מהלכה, ועוד. חלק ניכר מהדברים שנאמרו באותה השיחה יכולים היו בהחלט להתרפרש לכך או לא.

רק לאחר בירור הדברים לעומק, במהלך ההוכחות, ניתן היה לקבוע ממצאים עובדיים, אשר לאורים עלתה המסקנה כי לא הוכח כדבאי קיומו של היסודות הנפשיים הנדרש לעבירות האיומים אצל המבוקש.

למעלה מן הצורך אוסף עוד, כי אף על פי פסיקת בית המשפט העליון בבש"פ 749/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 3.2.2019), פסק דין שעליו הסתרם בבית המשפט לעת זיכוי של המבוקש, בין היתר, נקבע כי שאלת התגבורות של היסודות הנפשיים בעבירות איומים שנערכו לכואורה במהלך קבלת טיפול נפשי תיבחן בכל מקרה לגופו. במילים אחרות, אין "כל פסיקתי" שלפיו כל אמירה העולוה להתרפרש כאiom לכואורה שנמסר באוזנו של מטפל הוא חף מכונה פלילית; כל מקרה - לגופו שלו.

14. לא זו אף זאת. המבוקש כפר בחלק מעובדות כתב האישום, וטען כי האמירות שתוארו שם כלל לא נאמרו על ידו; גם מטעם זה לא היה מנוס מלקיים משפט, על מנת לברר - ראשית חוכמה - מה היו העובדות לאשרו.

15. שורה תחתונה, שלא רק שהיה גם היה יסוד להאשמה המבוקש, אלא שהטענה פعلاה באופן סביר.

16. לא ראייתי "נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצויים" למבוקש, אף לא אחת צאת. הטענה התנהלה באופן תקין ורואי, כאמור, ולא מצאתי להתייחס לשאל טענות המבוקש בדבר התנהלותה הקולוקלית של גירושתו, לשיטתו, ועוד טענות רבות מן הגורן וממן היקב, שאין בין ובין נסיבות הצדיקות מתן פיצוי ולא כלום.

17. אשר על כן, הבקשה נדחתה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתנה היום, י"ח סיון תש"פ, 10 יוני 2020, בהעדר
הצדדים. המזכירות תשלוח העתק ההחלטה לצדים
בבקשה.

---

[1] כל הדגשה בכל ציטוט בהחלטה זו – היא שלי, ש.ב.